

Deres referanse:

Vår referanse:

Dato:

19/23009 - 1

01.11.2019

Politidirektoratets hørings svar - kommunikasjonskontroll i nødsituasjoner

Politidirektoratet viser til Justis- og beredskapsdepartementets brev av 17. juni 2019, hvor departementet sendte på høring enkeltpersonsutredningen fra Asbjørn Strandbakken om lovregulering av bruk av kommunikasjonskontroll i nødssituasjoner.

Politidirektoratet har forelagt høringen for samtlige politidistrikter. Vi har mottatt høringsinnspill fra Oslo, Nordland, Øst, Sør-Vest og Trøndelag politidistrikt. Innspillene følger vedlagt i sin helhet. Høringen er av departementet oversendt direkte til Økokrim, Kripos og Politihøgskolen. Kripos og Politihøgskolen har sendt sine svar direkte til departementet, men Politidirektoratet har mottatt kopi av Politihøgskolen og Økokrims hørings svar.

Fristen for å komme med innspill var 1. oktober, men har etter avtale med departementet blitt utsatt. Vi beklager sent hørings svar.

1. Innledning

Mandatet og lovforslaget

Politiet ber om opplysninger fra elektronisk kommunikasjon (elektroniske spor) eller kommunikasjonskontroll i ulike nødssituasjoner, dvs. typisk redningsaksjoner eller situasjoner hvor det er påkrevd å forebygge eller avverge fare for liv og helse, herunder kidnapping og andre gisselsituasjoner. Hjemmelen for dette er nødrett. Det vil si at de materielle vilkårene i straffeprosessen ikke er prøvd, men man finner at vilkårene for nødrett er til stede. Videre vises det til viktigheten av at politiets metodebruk i størst mulig grad er forankret i lov, da dette vil skape bedre forutsigbarhet for borgerne, styrke rettssikkerheten, og eliminere usikkerheten som ofte råder i slike situasjoner.

Grunnlaget for utredningen er Stortingets behandling av lovforslaget om implementering av EUs datalagringsdirektiv i 2012 i Innst. 275 L (2010-2011), hvor Stortinget bad regjeringen om å se nærmere på utformingen av en lovbestemmelse som regulerer politiets uthenting av elektronisk kommunikasjon i nødssituasjoner.

Politidirektoratet

Problemstillingen slik den synes å fremgå av Innst. 275 L (2010-2011) er etter Politidirektoratets mening Stortingets bekymring knyttet til politiets tilgang til trafikkdata i nødssituasjoner hvor det foreligger mistanke om en mulig straffbar handling (regulert i straffeprosessloven), hvor utlevering av trafikkdata ikke eksplisitt er nevnt i lov, og nødrett ikke fremstår som tilstrekkelig presist grunnlag for utlevering av trafikkdata, jf. Innst. 275 L (2010-2011) kapittel 2 punkt 15 (side 11).

Videre har Riksadvokaten og Kommunikasjonskontrollutvalget tatt til orde for at det ville være ønskelig med en uttrykkelig lovhjemmel for metodebruk i ekstraordinære situasjoner.

Departementet legger i mandatet til grunn at dette kan løses ved en rettslig regulering i politiloven "... av politiets operative metodebruk i nødrettssituasjoner, herunder i forebyggende og avvergende øyemed, særlig knyttet til uthenting av forskjellige data fra elektronisk kommunikasjon (elektroniske spor) og kommunikasjonskontroll."

Høringsnotatet inneholder lovutkast med forslag til ny politilov § 7b med følgende ordlyd:

*«§ 7b. Bruk av kommunikasjonskontroll med redningsformål
Når det er grunn til å tro at det foreligger fare for liv eller alvorlig helseskade, kan politimesteren beslutte å anvende kommunikasjonskontroll og gi pålegg om utlevering etter strpl. § 210, som redningshandling. I politimesterens fravær treffes beslutningen av politimesterens stedfortreder.*

Beslutningen skal begrunnes og nedtegnes straks. Den som har rådighet over kommunikasjonsanlegget skal underrettes om kommunikasjonskontrollen når den er avsluttet.

Den som det er innhentet opplysninger om skal varsles etter at aksjonen er avsluttet.

Politimesterens beslutning skal etter begjæring fra den det er innhentet opplysninger om forelegges retten for etterfølgende godkjenning. Saken skal forelegges retten innen tre dager etter at begjæringen er fremsatt. Straffeprosessloven § 216 d første ledd andre punktum gjelder tilsvarende ved foreleggelse etter denne bestemmelsen. Det oppnevnes advokat etter rettshjelpsloven § 16 i anledning rettens behandling av begjæringen. Rettens avgjørelse treffes ved kjennelse. Reglene i straffeprosessloven om behandling av begjæring om kommunikasjonskontroll får tilsvarende anvendelse så langt de passer.

Opplysninger som fremkommer gjennom kommunikasjonskontrollen skal slettes når formålet med kommunikasjonskontrollen er oppnådd.

Kontrollutvalget i strpl. § 216 h skal føre kontroll med politiets behandling av saker etter bestemmelsen her.

Kongen kan gi forskrifter om gjennomføring av kontroll etter bestemmelsen her.»

Det følger av utredningen at forslag til ny § 7b i politiloven gjelder kommunikasjonskontroll og utleveringspålegg til redningsformål utenfor etterforskning. I høringsbrevet fra departementet på s. 2 er det spesifisert at "Høringsnotatet begrenser seg til å lovregulere bruk av kommunikasjonskontroll i de rene redningsaksjoner".

Ifølge merknadene til bestemmelsen skal ikke § 7b tolkes antitetisk ved at man med denne bestemmelsen har foretatt en uttømmende regulering av nødrettssituasjoner. Departementet ber særlig høringsinstansene vurdere om den foreslåtte reguleringen er tilstrekkelig, og om det er andre tilfeller som burde lovreguleres utover det som følger av nødrettsbestemmelsen i straffeloven § 17, herunder hvordan høringsinstansene anser at slike tilfeller bør reguleres.

2. Politidirektoratet innledende bemerkninger til lovforslaget og utredningen

Etter Politidirektoratets mening er utredningen og høringsbrevet på noen områder uklart, og det er behov for en tydeliggjøring. Dette gjelder blant annet grensedragningen mellom nødssituasjoner i rene redningsaksjoner og i etterforskning, noe som kommenteres nærmere nedenfor. Vi definerer nødssituasjoner i det følgende som en situasjon der det er behov for å komme en person til unnsetning som følge av utilsiktede hendelser eller tilsiktede uønskede handlinger og det er grunn til å tro at det er fare for liv og helse. Redning i politisporet omfatter i all hovedsak de utilsiktede hendelser, mens tilsiktede uønskede handlinger omfatter normalt straffbare handlinger.

Politidirektoratet vil bemerke at vi har mottatt til dels omfattende høringsuttalelser fra distriktene. Uttalelsene inneholder mange gode synspunkter og refleksjoner. Slik Politidirektoratet vurderer det, synliggjør uttalelsene at det er ulik oppfatning om hvilke situasjoner forslaget tar sikte på å regulere og hva som ligger til grunn for utredningen. En del av uttalelsene knytter seg til utilsiktede hendelser, mens andre knytter seg til tilsiktede uønskede handlinger. Politidirektoratet har derfor i begrenset grad kommentert innspillene fra distriktene. Disse oversendes som sagt i sin helhet.

Utredningen synes etter Politidirektoratets mening, i liten grad å fange opp hvilke virkemidler politiet har behov for i nødssituasjoner hvor formålet ikke er etterforskning.

Det er også nødvendig å presisere at politiets redningsinnsats normalt i slike tilfeller vil være underlagt Hovedredningssentral (HRS) i egenskap av å være lokal Redningssentral (LRS). HRS og LRS som egne funksjoner kan ikke anvende politiets hjemler. Det vises her for øvrig til nasjonal veileder for planverk og samvirke i redningstjenesten utgitt av Hovedredningssentralen.

Politidirektoratet vil innledningsvis bemerke at når politiet i egenskap av Lokal redningssentral skal redde liv i de fleste tilfeller en savnet person i en nødssituasjon, vil det først og fremst være behov for å innhente trafikkdata for å lokalisere den savnede personen, f.eks. ved å lokalisere en telefon eller PC ved hjelp av

basestasjoner, eventuelt finne ut hvilke andre telefonnumre den aktuelle telefonen har vært i kontakt med, hvilke telefoner som befinner seg i et ulykkesområde for å få indikasjon på hvem man skal konsentrere søket etter. Og det vil være behov for i noen grad historiske data for å avdekke hvor vedkommende hadde planlagt å reise, reiserute, kontakter og eventuelle billetter. Politidirektoratet kan ikke se at det i rene redningsaksjoner – som lovforslaget ifølge departementet tar sikte på å regulere – er behov for å foreta *kommunikasjonsavlytting*. Vi har ingen erfaringer eller informasjon som tilsier at politiet i en redningsaksjon vil ha behov for å avlytte telefoner eller annen internettbasert kommunikasjon. Dersom slike tilfeller foreligger, vil det være nærliggende å anta at man har et mistankegrunnlag om en straffbar handling som vil utløse andre hjemler som er regulert i straffeprosessen. Politidirektoratet viser til at distriktene også synes å være av denne oppfatning. Utredningen synes heller ikke å ha avdekket at det foreligger et slikt behov.

Politidirektoratet vil videre bemerke at inngrep etter straffeprosessloven og politiloven har svært ulike formål. Dersom formålet er etterforskning mot kjent eller ukjent gjerningsperson, og det er snakk om å avlytte telefonsamtaler (og evt. innhente trafikkdata) til etterforskningsformål, vil det være et inngripende tiltak som er nøye regulert i straffeprosessloven og som er underlagt domstolskontroll. Dersom formålet er å redde en person i nød, f.eks. ved å spore opp telefonen for å lokalisere en person som er savnet i fjellet, vil tiltaket være langt mindre inngripende. Ofte vil vedkommende ønske å kontakte politiet selv, såfremt vedkommende har mulighet til det i slike tilfeller er det ikke snakk om et inngrep. I den grad vedkommende selv ikke har kontaktet eller ikke er i stand til å kontakte politiet, vil det være snakk om en relativt kortvarig situasjon, hvor politiet har en plikt til å iverksette redningstiltak, og normalt må en anta at den nødstilte ville samtykke til et slikt eventuelt inngrep. Det vil også gjelde om man har behov for å avklare om vedkommende er i en slik nødsituasjon. Etter vår oppfatning er det ikke nødvendig med en like detaljert regulering av dettesom ved inngrep etter straffeprosessloven.

En eventuell ny regulering av politiets bruk av teknisk utstyr i nødsituasjoner hvor formålet ikke er etterforskning må falle utenfor straffeprosessen og bør etter vår mening være i samsvar med strukturen og oppbyggingen i de øvrige inngrepshjemplene etter politiloven og redningstjenesten.

3. Merknader til det konkrete forslaget

Redningshandlingen

Politidirektoratet kan støtte en klargjøring av hjemmelsgrunnlaget for politiets adgang til å innhente trafikkdata i rene nødsituasjoner. Vi mener imidlertid at det ikke er nødvendig med en ny § 7b i politiloven.

Politiloven § 7 er politiets alminnelige inngrepshjemmel, som gir politiet adgang til å iverksette relevante tiltak for å ivareta samfunnsoppdraget, herunder beskytte liv og helse. Politiloven § 7 annet ledd lister opp eksempler på virkemidler som politiet kan benytte for å gripe inn, denne listen er ikke uttømmende, jf. henvisningen til "blant annet".

Dersom det skal tas inn en presisering i politiloven om at politiet kan innhente trafikkdata mv, bør ordlyden være forholdsvis nøytral, og åpne for muligheten til å

benytte også ny teknologi og nye metoder i fremtiden. Dette fordi det er viktig at politiet kan bruke de virkemidlene som er mest egnet i en nødssituasjon.

Behovet for klargjøring av hjemmelsgrunnlaget for politiets adgang til å innhente trafikkdata i rene nødssituasjoner gjelder etter Politidirektoratets oppfatning, primært å tydeliggjøre dette overfor teletilbyderne. Vi mener derfor at en slik klargjøring kan reguleres gjennom en presisering i ekomloven om at politiet kan innhente trafikkdata i forbindelse med redning. Denne vurderingen om hvorvidt man er i en slik situasjon vil politiet i egenskap av LRS gjøre. Det er selvsagt mulig at man kan åpne for en klagemulighet for nødstilte som eventuelt mener at innhenting var for omfattende.

I utredningens forslag til ny § 7b vises til at politiet kan bruke "*kommunikasjonskontroll og gi pålegg om utlevering etter strpl § 210*". I merknadene til utkastet (side 35) vises til "... *kommunikasjonskontroll*" slik dette er angitt i strpl. § 216 a tredje ledd", noe som gjelder *avlytting*. Det blir misvisende å ta inn dette begrepet i politiloven, da kommunikasjonsavlytting som nevnt sjelden vil være relevant i nødssituasjoner utenfor etterforskning. Annen kontroll med kommunikasjonsanlegg som nevnt i § 216 b handler om innhenting av bevis i straffesak.

Politidirektoratet er av den oppfatning at det er uheldig å bruke ordet "*kommunikasjonskontroll*" utenfor straffeprosessen, da begrepet i dag er – og fortsatt bør være – forbeholdt en skjult etterforskningsmetode i straffeprosessen. Henvisningen til "*pålegg om utlevering etter strpl § 210*" er også uheldig, da dette handler om bevisinnhenting i straffeprosessen.

Nødssituasjonen

Utredningen viser til at politiet kan bruke kommunikasjonskontroll i situasjoner hvor det er "*fare for liv eller alvorlig helseskade*". Videre brukes ordene "*redningsformål*" og "*redningshandling*". De situasjonene det tas sikte på å lovregulere er nærmere omtalt i utredningen side 22, hvor det vises til aktuelle situasjoner som søk etter personer som er savnet på fjellet, personer som er kommet bort fra en institusjon, barn som er kommet bort fra foreldrene eller suicidale personer man ikke kan redegjøre for. Dette er situasjoner hvor personer er savnet – uten at det er knyttet til en straffbar handling – og politiet vil ha behov for å bruke relevante virkemidler for å redde vedkommende. Politidirektoratet vil bemerke at det sentrale vilkåret for utlevering av trafikkdata uansett vil være hvorvidt det foreligger en nødssituasjon. Vurderingen av om det foreligger en nødssituasjon som krever redningsinnsats fra politiet vil være skjønnsmessig, uavhengig av om hjemmelen for inngrepet følger av straffeloven § 17 eller politiloven.

Politidirektoratet er av den oppfatning at det er uheldig å henvise til "*redningsformål*" og "*redningshandling*" i politiloven ny § 7b. Denne ordlyden synes å peke i retning av rene redningsoperasjoner som omfatter redningstjenesten¹, og som ikke omfatter andre nødssituasjoner som krever assistanse hvor det ikke foreligger mistanke om en straffbar handling. Politiet bør kunne innhente trafikkdata også i andre nødssituasjoner som ikke nødvendigvis knyttes til redningsaksjoner i

¹ Hovedredningscentralen (HRS) / Lokal redningsentral (LRS)

tradisjonell forstand, f.eks. hvor en person er kommet bort fra en institusjon, barn er kommet bort fra foreldrene, suicidale personer som man ikke kan gjøre rede for etc.

Utredningen påpeker på side 22 at det vil kunne være situasjoner hvor det vil oppstå spørsmål om det foreligger en redningsaksjon eller etterforskning, f.eks. dersom en person er meldt savnet og det foreligger holdepunkter for at vedkommende er kidnappet. Etter politidirektoratets oppfatning blir dette noe oppkonstruert. Det vil alltid være slik at politiet i egenskap av LRS vil iverksette aksjon for å redde liv. Dersom det viser seg at dette kan være noe annet, så vil det selvsagt iverksettes etterforskning. Dette er to spor som vil gå parallelt mens aksjonen pågår. Politidirektoratet her også vil vise til uttalelse fra Øst politidistrikt og bemerke at situasjonen kan være at redningsaksjonen og etterforskningen er klart adskilt i tid, men kan også løpe parallelt eller delvis parallelt.

Politidirektoratet vil bemerke at de tiltak som iverksettes alltid vil være formålsstyrt. Dersom formålet er å redde et gissel eller andre som det er risiko for at kan bli offer for en pågående straffbar handling er det Politidirektoratets oppfatning at inngrep for å lokalisere vedkommende må kunne iverksettes i medhold av politiloven. Det har dessuten formodningen for seg at en person som er i en nødssituasjon, og har elektronisk kommunikasjonsmulighet, vil kommunisere med politiet. Dersom formålet derimot er etterforskning i straffesak, vil inngrep (herunder innhenting av trafikkdata og/eller avlytting) reguleres av straffeprosessloven.

Utredningen viser til at nødrett i noen tilfeller påberopes som grunnlag for kommunikasjonskontroll under etterforskning, når vilkårene for kommunikasjonskontroll i straffeprosessloven ikke er oppfylt. Politidirektoratet mener at dette eventuelt må følges opp gjennom endringer i straffeprosessloven, ikke i politiloven.

Kontrollmekanismer

Forslaget legger opp til omfattende *kontrollmekanismer*.

Etter Politidirektoratets mening er slike kontrollmekanismer ikke nødvendige ved innhenting av lokasjonsdata der formålet er å redde noen, og ikke etterforskning i straffesak. Situasjonen håndteres på vanlig måte gjennom operasjonssentralene og med loggføring i politiets operative systemer. Innhenting av trafikkdata gjennomføres ved en konkret henvendelse til teletilbyder der dette er nødvendig fordi det ikke er foretatt anrop via nødnummer (hvor GPS-posisjoner genereres automatisk). Det er etter vår oppfatning ikke behov for kontroll- og rapporteringskrav eller etterfølgende domstolsprøving for denne typen inngrep.

Politidistriktenes uttalelser viser at det er ulikt syn på hvilke kontrollmekanismer det er behov for. Det vises til politidistriktenes høringsuttalelser på dette punktet. Politidirektoratets hovedfokus har vært å klargjøre behovet for virkemidler og følgelig kontrollmekanismer der det er tale om en redningsaksjon utenfor etterforskning. Vi ser imidlertid grunn til å kommentere følgende:

Kompetanse til å beslutte kommunikasjonskontroll og utleveringspålegg

I forslaget til politiloven ny § 7b første ledd er det politimesteren som skal ha kompetanse til å beslutte å anvende kommunikasjonskontroll og å gi pålegg om

utlevering som redningshandling. I politimesterens fravær treffes beslutningen av politimesterens stedfortreder. Kripos har tatt til orde for at kompetansen bør være slik som i lovutkastet.

Politidirektoratet vil igjen bemerke at det som normalt gjøres i nødssituasjoner utenfor etterforskning er lokalisering av den som er i nød, ikke avlytting. Politidirektoratet vil, som flere politidistrikter som har avgitt høringsuttalelse påpeker, fremholde at operasjonsleder er vant til å treffe beslutninger som kan få betydning for den enkeltes liv og helse. De har blant annet kompetanse til å beslutte om politiet skal være bevæpnet – en situasjon som medfører vesentlig høyere skadepotensiale enn det å finne lokasjonsdata på en person. Videre er man i en ren redningssituasjon ofte under hardt tidspress – og å måtte vente på politimesteren eller dennes stedfortreder kan potensielt trenere prosessen med å få iverksatt innhenting av lokasjonsdata. Dessuten vil operasjonslederen kunne søke juridisk bistand fra jourhavende jurist, og at kompetansen ligger til operasjonslederen vil være bedre i samsvar med gjeldende praksis i flere distrikter i dag.

Vi foreslår derfor at for å innhente lokasjonsdata eller anmode om utlevering, bør beslutningen kunne treffes av operasjonsleder. En eventuell lovtekst bør imidlertid kunne vise til "politiet" som beslutningstaker.

Varsel/underretning

I forslaget til ny politilov § 7b fremkommer det at den det er innhentet opplysninger om skal varsles etter at aksjonen er avsluttet.

Politidirektoratet kan ikke se at det er nødvendig med varsling når inngrepet kun består av innhenting av lokasjonsdata og formålet ikke er etterforskning av en straffbar handling. Videre viser vi til Sør-Vest politidistrikt sine merknader om at regelen vil kunne være vanskelig å praktisere.

Dersom formålet med kommunikasjonskontrollen er innhenting av opplysninger til etterforskning, ser Politidirektoratet behovet for en varslingsplikt, og denne må praksiseres av hensyn til den videre etterforskningen.

Dersom formålet med innhenting av lokasjonsdata derimot er å redde noen i de rene nødssituasjoner, kan Politidirektoratet ikke se at det er noe reelt behov for avlytting og derfor heller ikke særskilte kontrollmekanismer slik som varsling.

Sletting

Forslaget til politiloven ny § 7b femte ledd lyder som følger "Opplysninger som fremkommer gjennom kommunikasjonskontrollen skal slettes når formålet med kommunikasjonskontrollen er oppnådd."

I utredningens merknader til bestemmelsen står det følgende:

"Viser det seg at aksjonen går fra redning til etterforskning, må reglene som gjelder for kommunikasjonskontroll i etterforskningssporet følges både hva gjelder de materielle vilkår og saksbehandlingsregler. Opplysninger som er innhentet under redningsaksjonen må da kunne brukes i etterforskningen, og behandles i samsvar med de regler som ellers gjelder for sletting av informasjon som er innhentet under etterforskning, se strpl § 216 g. Dersom

aksjonen skifter karakter fra redning til etterforskning, må det imidlertid være særskilt adgang til å få prøvd beslutningen om det var grunnlag for å iverksette en redningshandling i samsvar med reglene i fjerde ledd. En annen løsning kan medføre en utvidelse av metodebruken for etterforskningsformål under dekke av at det er tale om en redningshandling."

I likhet med Øst politidistrikt vil Politidirektoratet bemerke at spørsmålet blir om opplysninger som kun er innhentet med hjemmel i § 7b kan brukes under etterforskningen. Vi forstår høringsnotatet og merknader til bestemmelsen slik at såfremt straffeprosesslovens bestemmelser oppfylles, så kan opplysninger innhentet i en forutgående redningsaksjon benyttes i etterforskningen. Forslaget til sletteregele i § 7b synes imidlertid ikke å gi slik åpning. Det bør vurderes å klargjøre og eventuelt regulere dette nærmere. Videre stiller vi spørsmål ved hensiktsmessigheten av den foreslåtte bestemmelsen om prøving av beslutningen om det var grunnlag for å iverksette en redningshandling.

Vi viser til høringssvaret fra Kripos punkt 4. Her stilles spørsmål ved behovet for en slettebestemmelse og viser til de alminnelige reglene. For opplysninger som ikke inngår i straffesakens dokumenter, er sletting regulert i politiregisterloven § 50. Opplysningene fra redningsformål kan behandles også til andre politimessige formål, jf. politiregisterloven § 4. For etterforskningsformål kommer straffeprosessloven til anvendelse, herunder sletteregele i gjelder § 216 g. Kripos foreslår at dersom man anser det nødvendig med en bestemmelse om sletting, bør denne kun vise til gjeldende regelverk.

Domstolskontroll

Under henvisning til ovenstående drøftelse stiller Politidirektoratet seg ikke bak den foreslåtte ordningen om etterfølgende domstolskontroll i de rene redningsaksjoner.

Rapporteringsplikt

I lovforslaget legges det opp til rapporteringsplikt til Politidirektoratet, slik som rapporteringsplikten til riksadvokaten i straffeprosessporet.

Sør-Vest politidistrikt har påpekt at når politiet benytter LRS i redningstilfellene, så er det i egenskap av å være LRS. Siden LRS er underlagt HRS, skriver distriktet at korrekt rapporteringslinje vil være HRS. HRS er underlagt sikkerhetsministerens konstitusjonelle ansvar, og Politidirektoratet blir da ikke riktig rapporteringslinje. Politidirektoratet mener at rapporteringsplikten ved redning i nødssituasjoner bør vurderes nærmere.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Som nevnt er Politidirektoratet i utgangspunktet av den oppfatning at kontrollmekanismene som legges til grunn i lovforslaget, herunder rapporteringsplikten i de nødssituasjoner der formålet med innhenting av lokasjonsdata ikke er å avdekke eller oppklare en straffbar handling, ikke er nødvendig. Dersom rapporteringsplikten vedtas, vil det bli en merkbar oppgave for Politidirektoratet å registrere disse og melde det videre til Kommunikasjonskontrollutvalget.

Øvrige bemerkninger

Oslo politidistrikt har påpekt at når det gjelder frihetsberøvelse (straffeloven § 254), kan man etter dagens lovgivning iverksette kommunikasjonsavlytting etter straffeprosessloven § 216a (avlytting) men ikke annen kontroll av kommunikasjonsanlegg etter straffeprosessloven § 216b (sporing), da sistnevnte bestemmelse mangler henvisning til straffeloven § 254 (og strafferammen i seg selv er ikke høy nok til å hjemle kommunikasjonskontroll). Oslo politidistrikt antar at det beror på en feil at det ikke også er henvist til straffeloven § 254 i straffeprosessloven § 216b. Politidirektoratet mener at dette eventuelt må følges opp med endringer i straffeprosessloven.

Med hilsen

Ellen Katrine Hætta
avdelingsdirektør (fung.)

Kristine Langkaas
seksjonssjef

Dokumentet er elektronisk godkjent uten signatur.

Vedlegg:

- Høringsinnspill fra Oslo politidistrikt
- Høringsinnspill fra Nordland politidistrikt
- Høringsinnspill fra Trøndelag politidistrikt
- Høringsinnspill fra Øst politidistrikt
- Høringsinnspill fra Sør-Vest politidistrikt

Saksbehandlere:

Thea Baastad
Einar Stahl
Vilde Jalleni Tennfjord

Høringssvar fra Oslo politidistrikt, Høringssvar fra Sør-Vest politidistrikt, Høringssvar fra Trøndelag politidistrikt, Høringssvar fra Øst politidistrikt, Høringssvar fra Nordland politidistrikt